

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **B. S.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, 261 01 Příbram

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2023, č. j. 036788/2023/KUSK/
OLPPS/ZAV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 21. 2. 2023, č. j. MUKOLIN/OD 10197/23-huj (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 217/2022 Sb. kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 8. 1. 2023 v 10:33 hodin na 58. km dálnice D11 ve směru na Prahu řídil motorové vozidlo tovární značky Toyota Land Cruise, registrační značky X (dále též „vozidlo žalobce“), rychlostí nejméně 180 km.h⁻¹, čímž v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici nejméně o 50 km.h⁻¹. Za uvedené jednání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu vyšly z podkladů poskytnutých Policií ČR, Krajským ředitelstvím Policie Královohradeckého kraje, odborem služby dopravní policie (dále jen „dopravní policie“). Závěr o překročení rychlosti založily především na výsledku měření zaznamenaného silničním rychloměrem Soitron mSpeedDetV (dále jen „rychloměr Soitron“), jehož výstupem byl údaj o naměřené rychlosti 186 km.h⁻¹. Identitu žalobce coby řidiče v době měření vzaly správní orgány za prokázanou především na základě videozáznamu a fotografií pořízených dopravní policií v průběhu kontroly žalobcova vozidla, dále na základě obsahu formuláře o oznámení o přestupku vyplněného kontrolujícími policisty, a konečně na základě svědeckých výpovědí obou kontrolujících policistů, jejichž výsledek Městský úřad Kolín provedl při jednání dne 21. 2. 2023. Správní orgány současně nevyhověly žalobcovu návrhu na výslech jím označeného svědka S. M., který měl vypovídat o neschopnosti žalobce dorozumět se českému jazyku, neboť ze svědeckých výpovědí policistů vyplynulo, že žalobce česky dobře rozumí. V průběhu řízení na prvním stupni žalobce namítal nedostatek věcné příslušnosti a též námitku podjatosti všech úředních osob, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal nedostatečnost skutkových zjištění a nemožnost seznámit se s rychloměrem Soitron, u něhož zpochybňoval jeho kalibraci a řádné technické nastavení a chybnou manipulaci při jeho obsluze. Žalovaný však tyto námitky neshledal důvodné a v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela potvrdil postup Městského úřadu Kolín a závěry prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby a podání účastníků

3. Žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho odvolacími námitkami, v nichž dostatečně popsal vady postupu v řízení na prvním stupni. Přestupkového jednání se nemohl dopustit, neboť jeho vozidlo Toyota Land Cruiser není technicky způsobilé jet rychlostí vyšší než 175 km.h⁻¹. Poukazuje přitom na údaje z tzv. malého technického průkazu (tj. z příslušného osvědčení o registraci vozidla), kde je položce pod písmenem T údaj právě 175 km.h⁻¹. Proto je vyloučeno, aby témuž vozidlu byla naměřena rychlost 186 km.h⁻¹, neboť této rychlosti nebylo schopno dosáhnout. Žalobce proto nemohl naplnit skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu a objektivně se nemohl dopustit přestupkového jednání. Správní orgány obou stupňů i dopravní policie si této skutečnosti nepochybně musely být vědomi, přesto však vyjevily skutková zjištění nemající oporu ve shromážděných podkladech. Tímto postupem dle žalobce došlo k porušení jeho práv daných Ústavou, Listinou a mezinárodními smlouvami.
4. Žalobce dále namítá, že nebylo vyhověno jeho žádosti o nařízení jiného termínu jednání. Tuto žádost odůvodňoval tím, že v době nařízeného jednání bude pobývat na Ukrajině, odkud z důvodu probíhající války není možno opakovat cestu tam a zpět, a dále že jeho

zmocněnec měl v daný termín jiné jednání. Postupem Městského úřadu Kolín mu však byla účast na jednání znemožněna.

5. Žalobce rovněž namítá, že v průběhu správního řízení žádal o postoupení věci z důvodu vhodnosti Hlavnímu městu Praze a o provedení důkazu výsledkem svědka S. M., který měl vypovídat ohledně schopnosti žalobce porozumět českému jazyku. Žádnému z těchto jeho návrhů však nebylo vyhověno.
6. Žalobce má za to, že skutková zjištění správních orgánů jsou v rozporu se skutečností a zakládají se nesprávném hodnocení skutkových okolností a důkazů, čímž došlo k porušení základních zásad správního řízení dle § 2, § 3, § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomuto obsáhle cituje příslušní ustanovení, komparuje je s dřívější právní úpravou a odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132, a nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. I. ÚS 563/11, v nichž klade důraz na pasáže zmiňující se u povinnosti správních orgánů zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Je přesvědčen, že tato povinnost nebyla dodržena a správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy. V této souvislosti správním orgánům vyčítá přepjatý formalismus a aplikování zákonných ustanovení bez zohlednění reálných skutkových okolností.
7. Žalobce je rovněž přesvědčen, že ve věci rozhodoval věcně a místně nepřislušný správní orgán. Poukazuje na dikci § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), podle něhož je místně příslušný správní orgán, v jehož obvodu byl přestupek spáchán. Ze strany dopravní policie však k nesprávnému zapsání místa údajného spáchání přestupku, které by se však mělo nacházet v rámci Prahy, proto by přestupkové řízení měl vést Magistrát hlavního města Prahy. V této souvislosti žalobce odkazuje na závěry trestní judikatury podávající výklad k otázce, co se rozumí místem spáchání. K otázce věcné příslušnosti poukazuje na dikci § 60 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož je stanovena věcná příslušnost obecního úřadu obce s rozšířenou působností, nestanoví-li zákon jinak, ovšem těchto případů, kdy zákon stanoví jinak, je celé množství, k čemuž žalobce vyjmenovává ustanovení právních předpisů týkajících se úpravy obecního zřízení. Rozšířenou působnost přitom vykonává i Magistrát hlavního města Prahy, resp. úřady městských částí, jimž byla tato působnost svěřena statutem.
8. Žalobce dále připomíná, že z procesní jistoty podal námitku podjatosti všech úředních osob Městského úřadu Kolín, neboť měl za to, že všechny úřední osoby daného úřadu, zejména J. H., jsou ve vztahu k němu podjaté. Pokazuje na skutečnost, že Městský úřad Kolín proti němu již v minulosti vedl správní řízení, v rámci nichž došlo k několika zásadním konfliktům, které vygradovaly až do osobní antipatie zde pracujících úředníků vůči žalobci. To svědčí o zaujatém postoji těchto úředních osob a účelovém jednání v neprospěch žalobce. Dle jeho názoru není správní orgán oprávněn rozhodnout o tzv. systémové podjatosti, ale naopak je povinen v souladu s § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 178 správního řádu do doby pravomocného vyřešení uplatněné námítky podjatosti. Městský úřad jeho námítku vypořádal s odkazem na § 14 odst. 2 správního řádu, podle něhož nemůže být úřední osoba vyloučena pro podjatost, pokud pochybnost o její nepodjatosti je vyvolána jen pracovním nebo služebním poměrem ke státu nebo územnímu samosprávnému celku. Obsahem žalobcovy námítky však nebyl služební nebo pracovní poměr, ale zásadní konflikty gradující

v antipatii úředních osob vůči žalobci, proto nelze vypořádání dané námitky považovat za dostatečné.

9. Žalobce též namítá, že až do současné doby neměl možnost seznámit se s rychloměrem Soitron, který dle jeho názoru není kalibrován ani určen k měření rychlosti. Předmětné měření tudíž bylo provedeno v rozporu se zákonem a příslušnými technickými normami. Proto rozporuje, že by se jednalo o přístroj schopný objektivně změřit překročení rychlosti. Nedošlo ani ke splnění podmínek měření rychlosti, neboť nebylo spuštěno laserové měření, nastaven dosah, úhel ani směr měření. Chyba mohla spočívat také v chybném nastavení měřicího kříže, kdy žalobce rozporuje i případné proškolení obsluhy silničního rychloměru. Poukazuje též na závěry rozsudku NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, podle něhož musí být jakékoliv měření rychlosti prokazatelně v souladu s manuálem k obsluze konkrétního přístroje.
10. Žalobce je konečně přesvědčen o nicotnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, poukazuje přitom na § 77 správního řádu a vyjmenovává příklady, kdy je třeba rozhodnutí správního orgánu považovat za nicotné, a jak mají správní orgány postupovat v případě zjištěné nicotnosti, přičemž tato pravidla platí i v režimu správního trestání
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že zpochybňuje-li žalobce výsledky měření, pak se důkazní břemeno ve vztahu k tomuto zpochybnění přechází na něj. Poukazuje rovněž na značnou obecnost námitek umožňující přezkum jen v omezeném rozsahu. Zdůrazňuje, že u žalobcem řízeného vozidla Toyota Land Cruise je rychlost přes 180 km.h.⁻¹ dosažitelná a navíc u vozidla o hmotnosti 2,3 tuny lze maximální rychlost drobnou úpravou navýšit. K žalobcem namítanému nevyhovění přesunu jednání na jiný termín žalovaný odkazuje na obsah podání obsahujícího omluvu z jednání, které nelze považovat za objektivní důvody bránící v účasti na jednání, navíc žalobcův advokát mohl případně využít substituci. V této souvislosti odkazuje na judikaturu vyslovující se k tomu, že prokázání důležitého důvodu pro nedostavení se na jednání leží důkazní břemeno na žadateli. K namítanému nepostoupení jinému správnímu orgánu není žalovanému zřejmé, proč se žalobce domnívá, že úsek 58 km dálnice D11 je v jiném obvodu, když ve skutečnosti je v katastru středočeské obce Žiželice. K namítanému nevyslechnutí svědka žalobce připomíná, že žalobce dostatečně nesdělil údaje, podle nichž by bylo možno svědka identifikovat. Žalobcova tvrzení o údajných konfliktech s úředními osobami a vyvolané „osobní antipatii“ považuje žalovaný za zcela nekonkrétní, přičemž poukazuje na dikci § 14 odst. 2 správního řádu mající zamezit zneužití obstrukcím. K žalobcem zpochybňovanému průběhu měření a kvalitě rychloměru Soitron poukazuje žalovaný na ověřovací list č. 8012-OL-70622-22 ze dne 31. 10. 2022 založený ve správním spisu, načež rozsáhle cituje z dřívějších rozhodnutí zdejšího soudu vyjadřujících se k otázce zpochybnění výsledků měření ověřeným zařízením. Namítaná nicotnost je opět založena jen na obecných a neurčitých tvrzeních. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.
12. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. V ní předně odmítl úvahu žalovaného, že by vozidlo žalobce bylo technicky schopné překonat jasně stanovenou rychlost v technickém průkazu vozidla. Rovněž odmítl úvahy o možnosti drobné úpravy umožňující navýšit maximální možnou rychlost. Zopakoval přesvědčení, že obsluha rychloměru Soitron nemohla dodržet postupy ke stanovenému měření vozidla, a shrnul chyby, k nimž mělo dle jeho názoru v průběhu měření dojít. Výsledek měření proto nemohl být použit jako důkaz v přestupkovém řízení, v němž lze vyjít jen z takových důkazů, na jejichž základě je možno vystavět závěr o vině. V návaznosti na to cituje judikatorní závěry o použitelnosti úředních

záznamů o podání vysvětlení, a dále analyzuje povahu přestupkového řízení ovládaného stejnými principy jako řízení trestní. Žalovaným odkazovanou judikaturu shledává za nepřiléhavou, neboť v průběhu správního řízení byl aktivní a s žalovaným komunikoval.

II. Posouzení soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumává v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. V této souvislosti soud předesílá, že žaloba je argumentačně poměrně chudá, neboť i když obsahuje rozsáhlé odkazy a citace z právní úpravy či judikatury, tak jde z valné části jen o jejich prostý přednes bez konkrétní propojenosti s příběhem žalobce či postupem správních orgánů. Jak konstatoval rozšířený senát NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, „[l]íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného (...) Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Rovněž je třeba připomenout, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, lze na tyto obecné námitky reagovat rovněž pouze v obecné rovině. Soud proto zdůrazňuje, že nemůže za žalobce domýšlet jeho argumentaci tam, kde pouze rozsáhle analyzuje obsah právní úpravy či výklad judikatury, či kde pouze obecně konstatuje pochybení na straně správních orgánů, aniž by toto spojil s relevantní skutkovou okolností.
15. Soud ve věci rozhodl za podmínek § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas. Ve věci současně nebylo třeba provádět dokazování nad rámec správního spisu.

Naměřená versus objektivně dosažitelná rychlost

16. Žalobci lze přisvědčit, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není explicitně vypořádána otázka, jak jeho vozidlu Toyota Land Cruiser mohla být naměřena rychlost 186 km.h.⁻¹, když dle údajů v osvědčení o registraci vozidla je v položce T uveden údaj o nejvyšší rychlosti 175 km.h.⁻¹ Nicméně tato otázka vůbec nebyla předmětem žalobcem uplatněných odvolacích námitek proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobce ji poprvé otevřel až v žalobě. To je sice přípustné a jistě to nebrání to vypořádání dané námitky v řízení soudním (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68), zároveň však

nelze její důvodnost zakládat na tom, že se jí žalovaný nedostatečně zabýval.

17. K věcné důvodnosti dané námitky soud konstatuje, že je založena na mylné interpretaci údajů zaznamenávaných v osvědčení o registraci vozidla (v řeči motoristů obecně označovaném jako *malý technický průkaz*), resp. na mylném závěru o významu údaje v položce T. K tomu je třeba nejprve vyjasnit, jaké údaje se dle prvních předpisů do tohoto osvědčení skutečně zapisují:
18. Žalobcem připomínané osvědčení o registraci vozidla je spolu s tzv. *velkým technickým průkazem* (oficiálně osvědčení o registraci vozidla část II.) jedním z dokumentů podmiňujících legální provoz konkrétního motorového vozidla na pozemních komunikacích ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001“). Podle § 7f odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. je způsob provádění zápisu údajů obligatorně zaznamenávaných ve zmiňovaných dokumentech stanoven prováděcí vyhláškou Ministerstva vnitra č. 343/2014 Sb. (dále jen „vyhláška č. 343/2014“). Podle § 21 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 343/2014 se do osvědčení registrace o registraci silničního vozidla zapisují technické údaje o silničním vozidle v rozsahu položek osvědčení o registraci silničního vozidla pro jednotlivé kategorie silničních vozidel, podle § 20 odst. 1 písm. f) téže vyhlášky se zapisují technické údaje o silničním vozidle v rozsahu [přílohy č. 8](#) k této vyhlášce. Zmiňovaná příloha č. 8 pak vymezuje již zcela konkrétní způsob zápisů údajů, přičemž mj. stanoví: „*T Nejvyšší povolená rychlost (km/h): Zapisuje se hodnota stanovená při schvalování technické způsobilosti vozidla. Vybavení vozidla omezovačem se neuvádí*“ (zdůraznění doplněno soudem).
19. Ze shora odkazované právní úpravy jednoznačně vyplývá, že žalobcem odkazovaný údaj T znamená nejvyšší povolená rychlost, nikoliv nejvyšší dosažitelná rychlost. Lapidárně řečeno, údaj pod písmenem T v tzv. *malém technickém průkazu* není údajem o maximální rychlosti, kterou je schopno dané vozidlo samostatně vyvinout, nýbrž údajem o rychlosti, při jejímž dosažení je vozidlo ještě technicky způsobilé k bezpečnému užívání. Pokud tedy žalobce uvádí, že ve vztahu k jeho vozidlu Toyota Land Cruiser je v příslušném osvědčení o registraci po položkou T uveden údaj 175 km.h⁻¹, pak tento údaj sám o sobě nevypovídá nic o tom, jakou rychlostí je toto vozidlo objektivně vyvinout, resp. jaké rychlosti může uživatel při provozu daného vozidla dosáhnout. Zmiňovaný údaj tudíž sám o sobě – tj. bez spojitosti s jinou relevantní skutečností – nepostačuje ke zpochybnění naměřené hodnoty 186 km.h⁻¹ zaznamenané rychloměrem Soitron.
20. Jelikož povaha údajů zaznamenávaných v osvědčení o registraci vozidla plyne přímo z právních předpisů (zejm. z prováděcí vyhlášky č. 343/2014 a její přílohy č. 8), nepovažoval soud za nutné provádět dokazování pouze za účelem seznámení účastníků s žalobcem předkládanou kopií osvědčení o registraci jeho vozidla, jehož obsah ostatně ani nebyl mezi stranami sporný.
21. Lze tedy shrnout, že údaj o nejvyšší povolené rychlosti uvedený v položce T osvědčení o registraci vozidla (malého technického průkazu) nelze ztotožňovat s údajem o maximální objektivně dosažitelné rychlosti, jak se mylně domnívá žalobce (a zřejmě i žalovaný, jenž v této souvislosti ve vyjádření k žalobě rozvíjel ničím nepodložené úvahy o drobných úpravách za účelem navýšení rychlosti). Není proto bez dalšího vyloučeno, aby u žalobcova vozidla byla naměřena rychlost vyšší, než je uvedena v osvědčení o registraci vozidla v položce T. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

Nevyhovění změny termínu jednání

22. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Městský úřad Kolín nařídil ve věci ústní jednání na den 21. 2. 2023 na 8:30 hodin, předvolání k tomuto jednání (učiněné v rámci přípisu ze dne 24. 1. 2023, č. j. MUKOLIN/OD 10095/23-huj), bylo žalobci doručeno dne 25. 1. 2023. Dne 14. 2. 2023 bylo Městskému úřadu Kolín doručeno podání žalobce ze dne 13. 2. 2023 nadepsané jako „*vyjádření k předvolání k ústnímu jednání ze dne 9. 2. 2022 (sic!), č. j. MHMP 242948/2022/Syř (sic!) - námitka místní a věcné nepřislušnosti správního orgánu – omluva z jednání – námitka systémové podjatosti*“ (dále též souhrnně jen „podání žalobce ze dne 13. 2. 2023“). V úvodu tohoto podání žalobce sděluje, že „*je v současné době na Ukrajině a na Ukrajině se bude v následujících měsících zdržovat. Po své návratu Ukrajiny se obviněný plánuje zdržovat v Praze a jejím okolí*“, na což navazuje žádost o postoupení věci z důvodu vhodnosti Magistrátu hlavního města Prahy, návrh na výslech svědka S. M., právní rozbor podmínek určení místní příslušnosti dle místa spáchání a nakonec vznesení námítky podjatosti.
23. Soud konstatuje, že podání žalobce ze dne 13. 2. 2023 nelze dle jeho obsahu vůbec považovat za žádost o změnu termínu jednání, jak je uváděno v žalobě. Žádný požadavek tohoto druhu v nebyl v předmětném podání vůbec obsažen. Jediná část, kde žalobce avizuje plánovanou nepřítomnost, je úvodní sdělení o tom, se bude zdržovat na Ukrajině a poté v Praze, z čehož však rozhodně nelze dovozovat požadavek na odročení jednání na jiný konkrétní termín. Předmětné sdělení nelze dle soudu považovat dokonce ani za řádnou omluvu z účasti na jednání, neboť důvody nepřítomnosti jsou formulovány značně povrchně a zcela bez upřesnění, zda žalobcem avizovaný pobyt v zahraničí (nadto v zemi sužované probíhající válkou!) měl připadat na termín nařízeného jednání či nikoliv.
24. V této souvislosti žalovaný zcela přílehavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29, který vyložil, že „*[s]právní orgán je povinen respektovat základní právo obviněného na účast při jednání, není ale povinen přizpůsobit režim řízení a jeho průběh jakýmkoliv požadavkům a představám účastníka řízení (obviněného z přestupku), pokud by účel řízení (projednání přestupku ve lhůtě podle § 20 zákona o přestupcích) mohl být obrožen. Správní orgány jsou proto oprávněny posoudit i důvodnost omluvy z jednání (blíže viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2013, čj. 1 As 40/2013 – 34). (...) Důkazní břemeno k doložení náležité omluvy spočívalo výhradně na žalobci, bylo tedy plně na něm, jakým způsobem si při svém tvrzeném pobytu na horách zajistí potřebné důkazy. Naopak magistrát nebyl povinen žalobce podrobněji poučovat a vymýšlet za něj, jaké konkrétní důkazy má doložit.*“ V nyní posuzované věci žalobce nejenže existenci důležitého důvodu neprokázal, ale dokonce ani dostatečně netvrdil. V daném případě tedy byly zcela naplněny podmínky ke konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného ve smyslu § 80 odst. 4 věty druhé přestupkového zákona, proto Městský úřad Kolín nijak nepochybil, provedl-li dne 21. 2. 2023 ústní jednání v žalobcově nepřítomnosti.
25. V podání žalobce ze dne 13. 2. 2023 nezaznělo vůbec nic o kolizi žalobcova zástupce s jiným nařízeným jednáním. Takový důvod žalobce uplatnil až *ex post* v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nadto zcela bez upřesnění, o jaké kolidující jednání a u jakého orgánu veřejné moci se mělo jednat. Městský úřad Kolín takový důvod sotva mohl za žalobce domýšlet.

Nevyhovění důkazu výsledkem svědka S. M.

26. Z obsahu správního spisu vyplývá, že návrh důkazu výsledkem svědka S. M. byl uplatněn podání žalobce ze dne 13. 2. 2023, kde byl formulován doslova takto: „*Obviněný navrhuje jako svědka ve věci pana S. M., bytem X, který by měl vypovídat ke schopnosti a porozumění obviněného v rámci českého jazyka.*“
27. Soud předně konstatuje, že považuje za velmi kuriózní, aby jazykové schopnosti účastníka byly prokazovány výpovědí jiné osoby, a nikoliv osobním prohlášením samotného účastníka. Už jen z tohoto hlediska lze pochybovat o smysluplnosti navrhovaného důkazu. Bez ohledu na uvedené je třeba přisvědčit závěru správních orgánů obou stupňů, že žalobce českému jazyku prokazatelně rozumí. V řízení na prvním stupni totiž byli jako svědci vyslechnuti policisté prap. P. A. a prap. T. Č., kteří v inkriminovaný den prováděli zastavení vozidla žalobce včetně jeho ztotožnění, přičemž oba vyslechnutí policisté shodně vypověděli, že žalobce mluvil zřetelně a velmi dobře česky. Soud stejně jako správní orgány nemá důvod pochybovat o věrohodnosti svědecké výpovědi zmiňovaných policistů. Schopnost žalobce dorozumět se česky tedy byla spolehlivě prokázána jiným způsobem.
28. Žalobce se mýlí, domnívá-li se, že správní orgány jsou povinny důkazním návrhům účastníka vyhovět. Důvody, pro které lze neakceptovat účastníkův důkazní návrh, byly podrobně vyloženy v nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09: „*Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.*“ Byť se tento nálezh vztahoval na řízení před soudem, jsou jeho závěry zcela aplikovatelné i na rozhodování správních orgánů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 8. 2017, č. j. 5 Afs 184/2016 - 20, odst. 26, nebo ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013 - 22, či ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Afs 81/2007- 42). V nyní posuzované věci byl zcela zjevně dán třetí argument pro neakceptování důkazního návrhu ve smyslu citovaného nálezu, neboť skutečnost, k jejímuž ověření byl navrhován výsledek svědka S. M. – tj. údajná neschopnost žalobce dorozumět se česky –, byla v daném přestupkovém řízení spolehlivě vyvrácena svědeckými výpověďmi policistů, kteří potvrdili, že žalobce českému jazyku dobře rozumí.
29. S ohledem na uvedené bylo nevyhovění návrhu na výsledek svědka S. M. ze strany správních orgánů zcela logickým a racionálním krokem, jemuž soud nemá co vytknout.

Věcná a místní příslušnost

30. K žalobcem namítanému nedostatku věcné příslušnosti soud konstatuje, že tato námitka je na hraně srozumitelnosti. Žalobce na jednu stranu uvádí, že Městský úřad Kolín nebyl věcně příslušný, nicméně v návaznosti na to předkládá argumentaci o věcné příslušnosti obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Jenže přesně tímto stupněm rozšířené působnosti Městský úřad Kolín disponuje [srov. § 1 odst. 10 zákona č. 346/2020 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s rozšířenou působností, území obvodů hlavního města Prahy a příslušnosti některých obcí do jiného okresu (dále jen „zákon č. 346/2020“)]. Soudu tudíž není zřejmé, v čem by měl žalobcem tvrzený nedostatek věcné příslušnosti spočívat. Žalobce zároveň odkazoval na § 60 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož je stanovena věcná příslušnost obecního úřadu obce s rozšířenou působností, nestanoví-li zákon jinak, přičemž

zdůraznil, že ovšem těchto případů, kdy zákon stanoví jinak, je značné množství. Nijak však nevysvětlil, proč se domnívá, že se jiné pravidlo pro určení věcné příslušnosti použije i na řešený přestupek. Předestřel sice rozsáhlý exkurz do úpravy obecního zřízení, čímž ovšem tvrzený odlišný způsob určení věcné příslušnosti nijak neosvětlil. Soud proto pouze pro úplnost podotýká, že ve vztahu k projednání přestupku § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu je věcně příslušný skutečně obecní úřad obce s rozšířenou působností, jak plyne z § 124 odst. 5 písm. k) téhož zákona.

31. K namítanému nedostatku místní příslušnosti soud předně zdůrazňuje, že i kdyby (hypoteticky) ve věci rozhodl místně nepříslušný orgán, tak tato skutečnost by nemohla mít vliv na zákonitost napadeného rozhodnutí, neboť by tím nijak nebylo zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018 – 52). Soudu nicméně není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že by se úsek 58. km dálnice D11 měl nacházet na území hlavního města Prahy, neboť jeho jediný argument pro tento závěr je založen na nicneříkajícím tvrzení, že „[d]le zjištění žalobce došlo k nesprávnému zapsání místa údajného spáchání přestupku policejním orgánem, kdy předmětné místo by se mělo nacházet v rámci Prahy“ (viz str. 6 žaloby). Soud proto pouze konstatuje, že v dané věci rozhodl na prvním stupni orgán místně příslušný, neboť jak správně připomněl žalovaný, úsek 58. km dálnice D11, jež je dle výroku prvostupňového rozhodnutí místem spáchání přestupku, se nachází v katastrálním území obce Žiželice, která leží ve správním obvodu obce s rozšířenou působností Kolín (viz § 1 odst. 10 zákona č. 346/2020).
32. Pokud jde o postoupení z důvodu vhodnosti, tak podle § 131 odst. 5 správního řádu „[p]říslušný správní orgán *může* věc usnesením postoupit z důvodu vhodnosti i v jiných případech“, z čehož plyne, že takový postup je předmětem uvážení správního příslušného orgánu, a nikoliv právním nárokem účastníka. Správní orgán proto není povinen žádosti účastníka o postoupení věci vyhovět. V tomto případě žalobce navíc svou žádost o postoupení věci odůvodnil zcela vágně, kdy toliko zmínil, že bude pobývat na Ukrajině a po návratu bude pobývat v Praze. Jeho požadavek, aby ve věci rozhodl Magistrát pro hlavní město Prahu, zůstal pouze v rovině ničím nevysvětleného přání bez věcného obsahu (nehledě na to, že Magistrát pro hlavní město Prahu je orgánem na úrovni krajské samosprávy, tudíž k projednání daného přestupku by byl v prvním stupni věcně nepříslušný – srov. § 81 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve spojení s § 124 odst. 4 a odst. 5 zákona o silničním provozu).
33. Soud tedy uzavírá, že Městský úřad Kolín rozhodl v dané věci jako věcně i místně příslušný orgán.

Námítka podjatosti úředních osob

34. Ze správního spisu vyplývá, že námitka podjatosti byla uplatněna v podání žalobce ze dne 13. 2. 2023, jejíž doslovné znění bylo následující: „Obviněný tímto z důvodu procesní jistoty podává námitku podjatosti všech úředních osob Městského úřadu Kolín, odbor dopravy, neboť má za to, že všechny úřední osoby úřadu, zejména J. H., jsou ve vztahu k obviněnému podjaté. Obviněný k tomuto uvádí, že dle podaných informací předmětný úřad již v minulosti vedl s obviněným správní řízení, kdy v rámci těchto řízení došlo k několika zásadním konfliktům, které vygradoval[y] až do osobní antipatie úředníků pracujících na úřadě vůči obviněnému. Takový přístup správního orgánu a zejména úředních osob svědčí o zjevně zaujatém postoji a účelovém jednání v neprospěch obviněného. Postup správního orgánu a jeho zaměstnanců je tak

zřetelně podjatý a zaujatý vůči obviněnému.“

35. Z odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgány takto koncipovanou námitku podjatosti vyhodnotily jako založenou na důvodech spočívajících toliko ve služebním či pracovním vztahu úředních osob ke správnímu orgánu, což však dle § 14 odst. 2 správního řádu nemůže založit důvod podjatosti.
36. Soud považuje tento přístup správních orgánů za správný. Obsah žalobcova podání ze dne 13. 2. 2023 je ve vztahu k namítané podjatosti skutečně založen pouze na vágních tvrzeních o blíže nespecifikovaných konfliktech z minulosti, aniž by jakkoli upřesnil, o jaký druh údajného konfliktu se mělo jednat, kdy k němu mělo dojít, jakého řízení se měl týkat, které úřední osoby se jej měly zúčastnit, či v čem konkrétně měl spočívat údajný projev osobní antipatie. Naopak zde nebylo tvrzeno cokoli bližšího o poměru konkrétní úřední osoby k věci, k účastníkům, nebo k jejich zástupcům, což jsou esenciální podmínky pro tvrzení o podjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Soud proto ve shodě se správními orgány konstatuje, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti je argumentačně založena skutečně toliko na poukazu na vztah mezi Městským úřad Kolín a jeho úředními osobami. Judikatura přitom již opakovaně vyložila, že „[s]amotný poměr úředních osob k územnímu samosprávnému celku, resp. zájem na naplnění rozpočtu obce pro vyslovení podjatosti nestačí. Musí přistoupit i okolnosti, nasvědčující tomu, že by postoj úředních osob mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky“ (podle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2021, č. j. 7 As 47/2021-38, odst. 17, srov. též tam citované rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2019, č. j. [2 As 151/2018-6](#), či ze dne 10. 10. 2018, č. j. [6 As 75/2018-83](#)). Z povrchních tvrzení obsažených v žalobcově podání ze dne 13. 2. 2023 žádné takové relevantní okolnosti, jež by nasvědčovaly možnosti ovlivnění postoje úředních osob jinými než zákonnými hledisky, dovodit nelze.
37. Pro úplnost lze připomenout, že úřední osoba pověřená vedením přestupkového řízení vůči žalobci neměla povinnost předložit námitku podjatosti svému služebně nadřízenému, neboť jak správně připomenul žalovaný, tato povinnost odpadla s účinností zákona č. 178/2018 Sb. (tj. s účinností od 1. 11. 2018). Nic tedy nebránilo tomu, aby tato námitka byla poprvé vypořádána až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zcela nad rámec lze dodat, že ani za účinnosti předchozí právní úpravy by v tomto případě nepředložení námítky podjatosti služebně nadřízenému zjevně nezakládalo vadu mající vliv na zákonnost (srov. např. rozsudky NSS ze dne 10. 10. 2018, č. j. [6 As 75/2018 - 83](#), a ze dne 4. 7. 2019, č. j. [9 As 70/2019 - 34](#)), a to právě vzhledem ke zcela vágní formulaci tvrzených podjatostních důvodů.

Zpochybňování výsledků měření

38. Zpochybňuje-li žalobce technickou způsobilost rychloměru Soitron provádět měření, správnosti výsledků tohoto měření a jeho průběh, pak tím zpochybňuje vypovídací hodnotu provedených důkazů. Pokud však obviněný z přestupku zpochybňuje věrohodnost či vypovídací hodnotu provedených důkazů, pak ve vztahu k tomuto zpochybnění na něj přechází důkazní břemeno, které v přestupkovém řízení jinak nese správní orgán (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, odst. 24, nebo ze dne 3. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Žalobce však veškerá svá zpochybnění vztahující se k výstupům z rychloměru Soitron zakládá pouze na jednostranných tvrzeních, aniž by k nim navrhl jakékoliv relevantní důkazy. Navíc i samotná zpochybňující tvrzení jsou – stejně jako většina ostatních žalobních tvrzení – formulována naprosto vágně a povrchně ve stylu „žalobce je přesvědčen“, „žalobce se domnívá“, „žalobce rozporuje“, aniž by bylo alespoň rámcově naznačeno, z čeho tato přesvědčení či domněnky konkrétně pramení. Očekával-li žalobce,

že prostým přednesením nějakého tvrzení založil na straně správních orgánů povinnost vyvracet skutečnosti v tomto tvrzení obsažené, pak se hluboce mýlil. V přestupkovém řízení platí, že účastník (obviněný) má v souladu s § 52 správního řádu prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66). Jak ovšem bylo již uvedeno, žalobce žádné důkazy ke zpochybnění výstupů z rychloměru Soitron ani nenavrhoval, natož aby je předložil. Již jen z tohoto hlediska nemůže být jeho žalobní námitka důvodná.

39. Soud pouze konstatuje, že k rychloměru Soitron byl vydán ověřovací list č. 8012-OL-70622-22 ze dne 31. 10. 2022, který je součástí správního spisu. Tento ověřovací list je veřejnou listinou (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, či ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35), jejíž obsah je třeba považovat za správný a pravdivý, neprokáže-li se opak. Vzhledem k existenci ověřovacího listu č. 8012-OL-70622-22 lze mít za to, že rychloměr Soitron byl zařízením technicky způsobilým k provádění měření rychlostí vozidel, a stejně tak je třeba presumovat správnost i u výstupů z tohoto přístroje (srov. zejména rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41, obdobně rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 71, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, či ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017 - 47), ledaže by se prokázalo jinak. To se však v nyní posuzované věci nijak neprokázalo a veškeré pochybnosti zůstávají toliko v rovině ničím nepodložených žalobních tvrzení.
40. V zásadě totéž platí k obecně namítané nezpůsobilosti obsluhy rychloměru Soitron. Ve správním spise jsou založeny certifikáty o zaškolení na práci se systémem SOITRON – mSpeddDetV vydaném dne 20. 10. 2022 společností Soitron s. r. o. jak pro prap. P. A., tak pro prap. T. Č., kteří prováděli měření rychlosti žalobcova vozidla. Tyto certifikáty mají povahu osvědčení o tom, že zmiňovaní policisté jsou proškoleni v zacházení s rychloměrem Soitron. Jak přitom opakovaně dovodila judikatura, měření automatizovaným silničním rychloměrem není nijak extrémně složitou činností, kterou by běžný policista sloužící u dopravní policie po přiměřeném proškolení nedokázal zvládnout (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50, odst. 36, a Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2019, č. j. 33 A 38/2018 - 35, odst. 69). Bylo-li v tomto případě osvědčeno proškolení zmiňovaných policistů, pak lze předpokládat, že obsluhu daného rychloměru zvládají jako v zásadě rutinní činnost. Jejich způsobilost obsluhovat rychloměr nelze zpochybnit pouze na základě jednostranného a ničím nepodloženého tvrzení o údajném nedodržení manuálu, jak činí žalobce.

Nedostatečná skutková zjištění, porušení zásad správního řízení a nicotnost

41. Žalobní námitky brojící proti nedostatečným skutkovým zjištěním či porušení zásad správního řízení jsou ze skupiny těch, u nichž jsou sice uvedeny rozsáhlé odkazy na zákonná ustanovení i judikaturu, ovšem zpravidla bez konkrétnější spojitosti s okolnostmi týkajícími se příběhu žalobce či postupu žalovaného (srov. odst. 14 tohoto rozsudku). V lepším případě jde o opakování dřívější argumentace jinými slovy, častěji se však jedná spíše jen o generátor právních pojmů zamlouvajících se autorovi žaloby, což nelze považovat za plnohodnotný žalobní bod. Totéž se týká tvrzené nicotnosti, kdy žalobce sice na dvou stranách podává vyčerpávající výčet příkladů toho, co to nicotnost je, aniž by však bylo zřejmé, proč se domnívá, že by nicotným mělo být zrovna napadené rozhodnutí. Námitky tohoto druhu nelze ani považovat za plnohodnotný žalobní bod.

III. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy soud nepřiznal procesně úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení, neboť žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. července 2023

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce